

Met de Pelgrim op pad: “Frans en Betsy Berkers”

Frans en Betsy Berkers, beide in 1941 in Eindhoven - stadsdeel Tongelre - geboren en getogen.

Toen ze gingen trouwen, kregen ze een huis in Aalst aangeboden. Frans en Betsy kwamen te wonen in de woning van de vertrekkende schoolmeester. Deze woning behoorde bij de school. Frans heeft tot aan zijn pensioen gewerkt als onderwijzer in het basisonderwijs in Aalst en Betsy als secretaresse voor verschillende bedrijven, maar vooral voor Philips. Tot op de dag van vandaag wonen ze nog in dit zelfde huis.

Vorig jaar hebben Frans en Betsy met hun 2 zonen, schoondochters en 4 kleinzonen gevierd dat ze 55 jaar getrouwd waren en 80 jaar zijn geworden.

Frans en Betsy zijn samen vrijwilligers bij Pelgrimsherberg Kafarnaüm te Vessem. Al vele jaren zijn zij hier gastheer en gastvrouw voor de Pelgrims onderweg op hun Camino. Frans zelfs tot begin van dit jaar als coördinator van de werkgroep Gastheerschap.

Ik mocht dit interview afnemen op de Pelgrimsherberg waar ik op dat moment een door Frans verzorgde OP-Wegzending mocht meemaken van 2 Pelgrims die onderweg gingen naar Santiago de Compostella.

Het voortraject om op pad te gaan

Aanleiding

Frans was een paar jaar gepensioneerd en wist helemaal niets van Santiago. Op een dag in februari 2006 kwamen ze in Vessem bij de Jacobushoeve voor wat informatie over Santiago, want het Kafarnaüm kenden Frans en Betsy toen nog niet. Ze kregen te horen: “dan moete bij den die’en zèn” en men wees naar Broeder Fons, die achter de platte buiskachel zat. Broeder Fons opperde meteen om naar het voorbereidingsweekend te komen wat de week daarop plaats vond.

Zo gezegd zo gedaan, dus Frans en Betsy naar het voorbereidingsweekend wat georganiseerd werd door Ben Noorloos en Broeder Fons. Van alle aanwezigen hadden alleen Frans en Betsy nog geen concrete plannen om een Camino te gaan lopen.

Maar....ze waren wel enthousiast geworden en ze zijn zich verder gaan verdiepen en gaan bedenken of ze zouden lopen of fietsen. Het werd lopen omdat ze dachten dat “ontmoetingen”, die ze zo belangrijk vinden, makkelijker zouden plaatsvinden.

Dan moesten ze ook maar lid worden van het Nederlands Genootschap. Zonder van tevoren een afspraak te maken gingen ze naar Utrecht en daar kregen ze beiden hun Pelgrimspaspoort. Toen kon het trainen beginnen. Afstanden gaan wandelen, schoenen inlopen en met gevulde rugzak wandelen.

En in 2007 was het zover. Frans en Betsy besloten om hun Camino te starten in Bourges, Frankrijk, en te wandelen naar Santiago de Compostella.

Enig idee wat jullie te wachten stond?

Nee, ze zijn er onbevangen aan begonnen. De eerste dagen waren erg spannend. Kan ik de weg wel vinden? Kan ik wel ergens slapen? Maar dat kwam gelukkig wel goed.

Alleen had Frans na een aantal dagen zijn voeten kapot gelopen. Hoe dat kon, was een raadsel want met deze schoenen had hij getraind, ook met een volle rugzak op. Tevoren geen problemen gehad. De voeten 1 dag rust gegeven, goed verzorgd en ingepakt om vervolgens weer voorzichtig op pad te gaan.

Ondanks de pijn besloten ze een paar kilometer per dag te lopen. Een voorbij rijdende automobilist zag Frans strompelen en had medelijden. Hij stopte om ze een lift aan te bieden. Dat was erg lief aangeboden, maar hiervan maakten ze geen gebruik. Elke dag ging het een beetje beter.

Tijdens de tocht

Welke overnachting zul je niet vergeten?

Op een dag hadden Frans en Betsy een visitekaartje gevonden met daarop een adres en telefoonnummer van iemand die slaapplekken had voor pelgrims. Er werd gebeld en er was plaats.

Op een gegeven moment lopen Frans en Betsy het dorp in en komt er een oude auto aan, raampje open, een man met een hemdje aan, lange haren en die riep: "Jullie moeten bij mij zijn, loop maar naar daar en daar en dan ben je er."

Komen ze aan bij het adres staat de man hen op te wachten samen met zijn vrouw uit Mali en hun kinderen. Ze gingen hen voor naar de slaapplekken, maar daarvoor moesten ze wel door de slaapkamer van de kinderen.

Alles zag er netjes uit, de kinderen erg aardig en beleefd. De douche was in een gedeelte van de keuken met een douchegordijn ervoor. De vuile was werd aangenomen en lekker fris gewassen. Daarna konden Frans en Betsy mee eten en Frans wilde dat dan graag samen met hun gezin en dat was geen probleem. Het eten was heerlijk, gekookt door de man des huizes.

Die nacht was er noodweer. De hele nacht regen, onweer en storm. Op een gegeven moment werd Frans wakker. Er tikte wat op zijn hoofd en - je gelooft het niet - dat waren regendruppels. Het bed werd wat verschoven, zodat hij verder droog zou liggen die nacht.

De volgende ochtend was het nog steeds slecht weer met vooral een flinke storm. Het zou onverantwoord zijn om op pad te gaan. Teveel risico om met de storm door de bossen te lopen. Door de man zijn ze toen met de auto naar het volgende adres gebracht.

Heb je verslag gedaan van jullie tocht?

Alleen een dagboek voor henzelf werd er bijgehouden.

Bij terugkomst heeft Betsy nog een verslag geschreven voor het parochieblad.

In die tijd waren er nog maar weinig internetcafés en wanneer je er een had gevonden en je schreef een mail dan kon het soms zomaar zijn dat wanneer je de mail wilde versturen alles weg was.

Wat was jullie leukste ontmoeting?

Dat was de ontmoeting met Wim uit Assen. Het was vrij in het begin van de tocht op een regenachtige dag. Frans en Betsy komen een supermarkt uit en zien voor zich een hele lange man met een rugzak, die de supermarkt inloopt.

Na een half uur werden ze ingehaald door de man. Even een praatje gemaakt, hij was Wim uit Assen en na 10 minuten liep Wim weer verder.

Op een gegeven moment ging hun wandelpad redelijk steil omhoog. Door het slechte weer was het pad erg glad en zou het voor Betsy erg moeilijk zijn om dit met rugzak te kunnen beklimmen. Ze hadden bedacht dat Frans eerst naar boven zou gaan met zijn rugzak, deze bovenaan liet staan en dan terugkomen om Betsy en haar rugzak te halen.

Maar voordat ze al een stap hadden kunnen zetten komt daar Wim uit Assen van de berg afgelopen. Hij zei: "Deze beklimming is veel te zwaar voor Betsy dus ik kom jullie helpen." Zo gezegd, zo gedaan. En daarna.....hebben ze Wim uit Assen niet meer gezien.

Bijzondere ervaring

In Spanje ontmoetten Frans en Betsy Frans van Baars zonder dat ze wisten wie hij was. In een herberg in Spanje kwam een clubje van 4 à 5 pelgrims aan. Het enige wat ze wisten van de Pelgrims was dat het Brabanders waren.

Daarna hebben ze deze Pelgrims niet meer gezien tijdens hun tocht. Totdat ze na de Camino op een keer bij het Kafarnaüm in Vesseem waren en daar Frans van Baars tegen kwamen en hem herkenden van dat clubje pelgrims in een herberg in Spanje.

Hadden jullie een steen meegenomen?

Jazeker. Vroeger gingen ze met de kinderen vaak op vakantie in Zoutelande. En de stenen die ze meenamen, kwamen van het strand van Zoutelande.

Na de tocht

Welke camino hebben jullie gelopen?

In 2007 van Bourges, Frankrijk, naar Santiago de Compostella.

In 2009 Route del Norte, van San Sebastian naar Oviedo. En vanuit Oviedo de Route Primitivo naar Santiago de Compostella.

In 2007 hebben Frans en Betsy na ongeveer 2 maanden de tocht onderbroken, omdat eerst Betsy en daarna Frans ziek werd. Ze hadden zoveel conditie ingeleverd, dat Betsy graag naar huis wilde om wat aan te sterken. Ze hadden samen vooraf afgesproken dat als er onderweg één van hen de reis wilde onderbreken, dat men dat dan samen zouden doen.

Tijdens het ziek zijn hadden ze een aantal nachten in hetzelfde hotel geslapen. Men vond het daar zo erg dat ze naar huis gingen, dat ze beiden een T-shirt met reclametekst van het hotel als souvenir meekregen.

Eerst met de bus en vervolgens met de trein naar huis. Daar werd gezorgd dat ze weer goed opknapten en werd er getraind om weer conditie te krijgen.

In september zijn ze weer met de trein en de bus afgereisd naar het hotel waar ze toen gestopt waren. Als verrassing hadden ze het T-shirt aangetrokken en werden ze gelijk herkend door het personeel.

Indrukken achteraf

Wat is volgens jullie het echte Pelgrimsgevoel?

Ont – Moeten.

De ervaring dat je met heel weinig toe kunt.

Wat koester je nu nog het meest?

Dat je tijdens je tocht hulp kunt vragen en het ook krijgt. Je bent op de Camino nooit alleen en de mensen om je heen bieden wanneer nodig hulp aan. Dat was een bijzondere ervaring. De eerste dagen waren Frans en Betsy daarover wat argwanend, ze waren niet gewend om spontaan hulp te krijgen.

Wat was jullie hoogtepunt van de tocht?

Zo bijzonder dat ze deze Camino samen hebben mogen en kunnen lopen. Dat vonden ze heel erg waardevol. Er is nooit behoefte geweest om ieder apart te gaan.

Wat heeft de Camino jullie gegeven?

Vertrouwen in mensen. Leven als een Pelgrim.

In contact gekomen met het Kafarnaüm in Vesseem. Vanaf 2010/2011 als gastheer en gastvrouw.

Frans heeft begin dit jaar afscheid genomen als coördinator van de werkgroep Gastheerschap. Via een oproep aan de leden van de regio Zuidoost-Brabant heeft zich een nieuwe coördinator, Maurice, aangediend. Niet wetende hebben Frans en Maurice elkaar al eens ontmoet tijdens een café St. Jacques in Geldrop.

Algemene punten

Hebben jullie een advies aan vertrekkende Pelgrims

DOEN!!

Voor wie zou je een kaarsje willen opsteken?

Betsy wil op dit moment graag een kaarsje opsteken voor haar zieke broer.

Tot slot

Frans en Betsy vonden het heel gezellig om dit interview te geven.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-